

fatningskamp, som de to mere eller mindre konservative Partier ligefrem paatvinger Demokratiet gennem den efter min Mening højest uforstandige Politik, som disse to Partier fører her i dette Ting, en Politik saa uforstandig, at det nu hører til de offentlige Hemmeligheder, at endogsaa fremragende Mænd indenfor Folketingets Venstre med megen Bekymring ser paa Følgerne deraf. Jeg vil da slutte disse politiske Bemærkninger med at udtale Haabet om, at de to demokratiske Partier af det, som er sket i denne Sag, vil være blevet kloge af Skade og sige til sig selv: Det har vi gjort een Gang, vi gør det aldrig mere.

Forslaget er jo undergaaet en utvivlsom Foringelse, ja, en meget stor Foringelse, sammenlignet med det Forslag, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte, og jeg kan, som han, kun i højeste Grad beklage, at denne Foringelse har fundet Sted. Jeg beklager den i saa meget højere Grad, som det efter min Mening maatte have været muligt at holde Partiet Venstre fast paa en Udtalelse af Partiets ærede Ordfører i Folketinget, det ærede Medlem Hr. Hedegaard, en Udtalelse, som jeg med Formandens Tilladelse vil citere. Det ærede Medlem Hr. Hedegaard udtalte under Sagens første Behandling i Folketinget følgende: „Som jeg allerede har sagt, var Begrundelsen for, at Kommunerne skulde have en saadan Bemyndigelse“ — det var altsaa Bemyndigelsen til at yde Brændselshjælp efter den midlertidige Lov, som blev vedtaget i Fjor — „den, at nogle af dem“ — de aldersrentenydere — „allerede havde disponeret i Fjor.“ Se, ved denne Begrundelse, som altsaa blev anført i Fjor, slap Venstre udenom Erkendelsen af, at den Aldersrentelov, som Venstres egen Regering havde fremsat og faaet gennemført, ikke blot forringede de fattigste gamles Kaar, naar man sammenlignede med, hvad de havde oppebaaret som alderdomsunderstøttede, men tillige bevirkede, at de fattigste gamle fik for lidt, ja, fik saa lidt, at det overhovedet ikke var dem muligt at føre en blot nogenlunde menneskeværdig Tilværelse for dette Beløb. Se, den Begrundelse kan Venstre jo ikke skyde sig ind under i Aar. Nu har der været et helt Aar, hvor de aldersrentenydere har siddet med Forudfølelsen af, at der sikkert ikke vankede ekstra Brændselshjælp, og ydermere udsendte jo Venstres daværende Indenrigsminister sit berømte, jeg kunde fristes til at sige, sit sørgelig berømte, Cirkulære til Kommu-

nerne om, at de Maaned for Maaned skulde se at holde nogle Kroner tilbage af de aldersrentenydendes Penge for med disse tilbageholdte Penge at indkøbe Brændsel til de gamle. Jeg kalder dette Cirkulære sørgelig berømt, fordi det forekommer mig at være at føje Spot til Skade overfor de gamle, naar man virkelig anviste dem at lægge Penge til Side af det meget karrige Beløb, som tilstodes dem. Den daværende Indenrigsminister, Kragh, erkendte da ogsaa selv, at dette vilde være ganske umuligt for dem, idet han ikke anviste de aldersrentenydere selv at lægge Pengene til Side, men sagde til Kommunerne: Lad være med at udbetale Pengene til de aldersrentenydere, for at de kan være til Rede, naar der skal købes Brændsel. Men naar altsaa Venstre nu i Aar gaar med til at yde den samme Hjælp til de aldersrentenydere som i Fjor, uden at Partiet paa nogen Maade kan skyde sig ind under Begrundelsen fra i Fjor, saa ligger der deri, forekommer det mig, fra Partiets Side en Erkendelse af, at den af Partiet selv gennemførte Lov er utilstrækkelig for de fattigste af de gamle.

Nu er det jo rigtigt, at selv om naturligvis ingen mener, at der blandt de aldersrentenydere kan findes nogen, der sidder for fedt i det, vil man fra alle Sider indrømme, at Loven dog ikke stiller dem alle lige daarligt; der er dem, som har en mindre Formue, som de kan trække Renter af, og der er dem, hvis Arbejdsevne endnu ikke er helt opslidt, saaledes at de kan have noget ved Siden af det Aldersrentebeløb, der ydes dem, men der er ogsaa dem, der slet ikke har noget ved Siden af. Fra demokratisk Side har vi bestandig hævdet, at saaledes var Forholdet, men hidtil har Venstre stadig vendt det døve Øre til. Nu foreligger imidlertid Erkendelsen fra Venstres Side, og jeg er glad ved, at Venstre har stemt for denne Lov, thi nu foreligger Erkendelsen i en Handling fra Partiets Side og ikke blot i Ord, nu kan man ikke løbe fra Erkendelsen af, at Forholdet er saaledes, som vi fra Demokratiets Side altid har hævdet. Jeg vil derfor tro, at det havde været umuligt for Partiet Venstre paa denne Baggrund at modsætte sig den Tanke, som mit Partis Ordfører i Folketinget, det ærede Medlem Hr. Henningsen, saa vidt jeg har set, var ene om at hævde, nemlig at det bedste vilde være, om der kunde opnaas Enighed om, at det Beløb, der her er Tale om, blev stillet til Raadighed for Kommunerne til Anven-